

[Statsministeren]

vanskelige problem – som man har i alle lande, som vi altså også har, og som vi ikke tror vi har patentløsninger på – så opdager man, at alle de, der med stor forargelse i stemmen siger, at det kan ikke gøres, som socialdemokratiet og regeringen vil det, de har ingen forslag – eller næsten ingen, hr. Arne Melchior.

Jo, man har ét gennemgående forslag: lavere løn til de unge. Lavere løn til de unge. Jeg skal ikke gå ind i nogen detaljeret polemik om dette spørgsmål, men jeg ved ikke, om folketinget er klar over, at der i adskillige lande er en ungdomsarbejdsløshed, der er lige så stor eller større end i Danmark, selv om man for længst har anvendt det princip, at lønnen til de unge skal være meget lavere, end den er for de ældre årgange. Hvad er forklaringen på, at også dér er arbejdsløsheden for de unge stor – og måske i visse tilfælde forholdsvis større, end den er i Danmark? Der må være en forklaring på det. Det er et så forsimplet forslag, at det ikke har et gran af realitet. Det er slet ikke noget, der afgørende kan bidrage til at afskaffe ungdomsarbejdsløsheden. Hist og her kan måske en enkelt finde beskæftigelse, men det er ikke noget, der afgørende kan bidrage til en løsning af problemet.

Nu er det måske uretfærdigt at sige, at det er det eneste forslag, for der er ét til: man skal nedbryde bureaukratiet, og man skal sørge for, at der ikke f.eks. er for mange faglige begrænsninger. Om det har regeringen jo også givet udtryk for, at vi skal prøve på at nedbryde noget af lad os kalde det bureaukratiet, nogle af de måske lidt for store fordomme, eller jeg vil hellere sige nogle af de grænser, som har været rigtige, men som vi bare ikke helt og fuldt har råd til nu.

Men man må ikke glemme, at det er et folketing, der vistnok i enighed har gennemført lærlingeloven og hidtil har lagt uhyre vægt på, at der skulle være en meget stor kontrol med, hvilke vilkår man bød de unge, for at man kunne sikre, at unge ikke kom ud i uholdbare lærepladssituationer. Det var baggrunden, og jeg tror, der er megen rimelighed i dette.

Men når det er sagt, kan jeg tilføje, at der må være mere fleksibilitet, mere bevægelighed, end der har været tidligere, og det har regeringen jo også givet udtryk for, så dér kan vi være enige, selv om jeg er temmelig

sikker på, at der hos en del partier vil være så voldsomme krav om at nedbryde disse meget ofte fornuftige forudsætninger, at vi måske ikke kan følge det; men vi skal se åbent på det.

Ja vel, men har man så andre forslag end dem, jeg her har omtalt? Ja, man siger, at det, der skal gøres, er at skabe varige arbejdspladser i det private erhvervsliv. Ja men ih hvor er det rigtigt, vil jeg sige til alle de borgerlige partier også, men ingen kan da påstå, at regeringen og socialdemokratiet ikke har været særdeles vågne og opmærksomme over for det og også rent faktisk har gennemført en politik, der klart sigtede mod det, og som også har givet resultater.

Jeg bliver nødt til at minde om, at der i det sidste par år er gennemført en lang række foranstaltninger, der har haft til formål at fremme erhvervslivets muligheder. Det har vi gjort sammen med kristeligt folkeparti, sammen med centrum-demokraterne og sammen med det radikale parti. Og ikke bare kan vi sige, at vi har gjort det, vi kan også pege på resultaterne, herunder især, at konkurrenceevneforbedringen er meget betydelig. Det er f.eks. en kendsgerning, at dansk erhvervslivs konkurrenceevne siden 1975 er øget med omkring 36 pct.

I samme periode har de f.eks. i England forringet deres konkurrencesituation med mellem 60 og 65 pct. Det er jo et af de lande, hvor man hylder, at bogstavelig alt skal gøres ene og alene til fordel for det private erhvervsliv, og dér er resultatet altså ikke blevet bedre. Det er blevet så dårligt, at det er direkte negativt, mens vi i Danmark med den politik, der har været ført i det sidste par år, har opnået disse resultater.

Men når det er sagt, er det jo en kendsgerning, som dette folketing bør holde sig for øje, at det alligevel ikke forslår over for den enorme arbejdsløshed, som Danmark og en lang række andre lande har. Der skal oven i alt dette gøres noget ekstra, ekstra, ekstra, og så kan det godt være, man kommer til at lave forslag og fremkommer med ideer, der måske kan virke, som nogle kalder det, kunstige, eller som vi altså foretrækker at kalde det, utraditionelle, men som måske er en blanding af begge dele, fordi vi simpelt hen er nødt til at gøre noget ved disse ting, hvis vi først og fremmest vil reducere ungdomsarbejdsløsheden.